

ს ი ა ნ გ ი

საქართველო
ბიბლიოთეკა

1944

კავკასიის მაღალ მთებთან მტერს ვინც დახვდა რკინის კედლად, გამარჯვების ეს ნიშანი მას დაჰკიდეს მკერდზე მედლად.

მტერმა ჩვენზე ვერ იხარა, ჩვენი სისხლი ვერ დაღია, ეს მედალი — გმირი ხალხის ვაჟკაცობის მედალია!

თავის მოვლა

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

„ჰიტლერი საკუთარი თავის მოვლას უდიდეს ყურადღებით ეპყრობა, იგი დროს უმთავრესად თავშესაფარსა და ჯავშნიან მატარებელში ატარებს.“

— საბჭოთა და მოკავშირეთა არმიები გარშემო უვლიან და რკალში იმწყვდევენ გერმანიას.

(გაზეთებიდან).

იგი თავს უვლის... ზრუნვით, კანკალით
თავს უვლის იგი, თავს უფრთხილდება:
ხან კატაკომბში შეძვრება მალვით,
ხან ჯავშანოში შეფორხილდება.

წინდახედულმა შორსმჭვრეტელობამ
ჰიტლერი ისე „მალლა ასწია“
რომ თავის მოვლის სიფრთხილის გრძნობა
მან სარეკორდოდ გადააქცია:

მონახა ვინმე კრეტინი კაცი,
თავისი მსგავსი—სახით და კუზით,
და როს თვითონ ზის კატაკომბაში,
ის—„რეიხსტაბტზე კანცლერად“ უზის!

მას ის კრეტინი ისე მარჯვედ სცვლის,
და ისე მარჯვედ ეაჩრდილება,

რომ გერმანიამ დღეს აღარც იცის,
თუ რომელ კრეტინს ემორჩილება!

რა ქნას, თავს უვლის ამ მოხერხებით,
ამაზე ფიქრი ხშირად უხდება,
მაგრამ ერთ რამეს ჩვენ ვერა ვხვდებით:
თავის მოვლისთვის რატომ წუხდება,

როცა უდიდეს გულმოდგინებით
მოკავშირენი თვითონ უვლიან:
მათ ამისათვის ლამაზში, ბუჯი,
ღვინა და ვისლა გადაუვლიათ,

მისულან ახლოს მის მოსავლელად
დღესაც უდიდეს ზრუნვით უვლიან;
მაშ რათ წუხდება თავის მოვლაზე,
განა მის თავს კი ვერ მოუვლიან?!

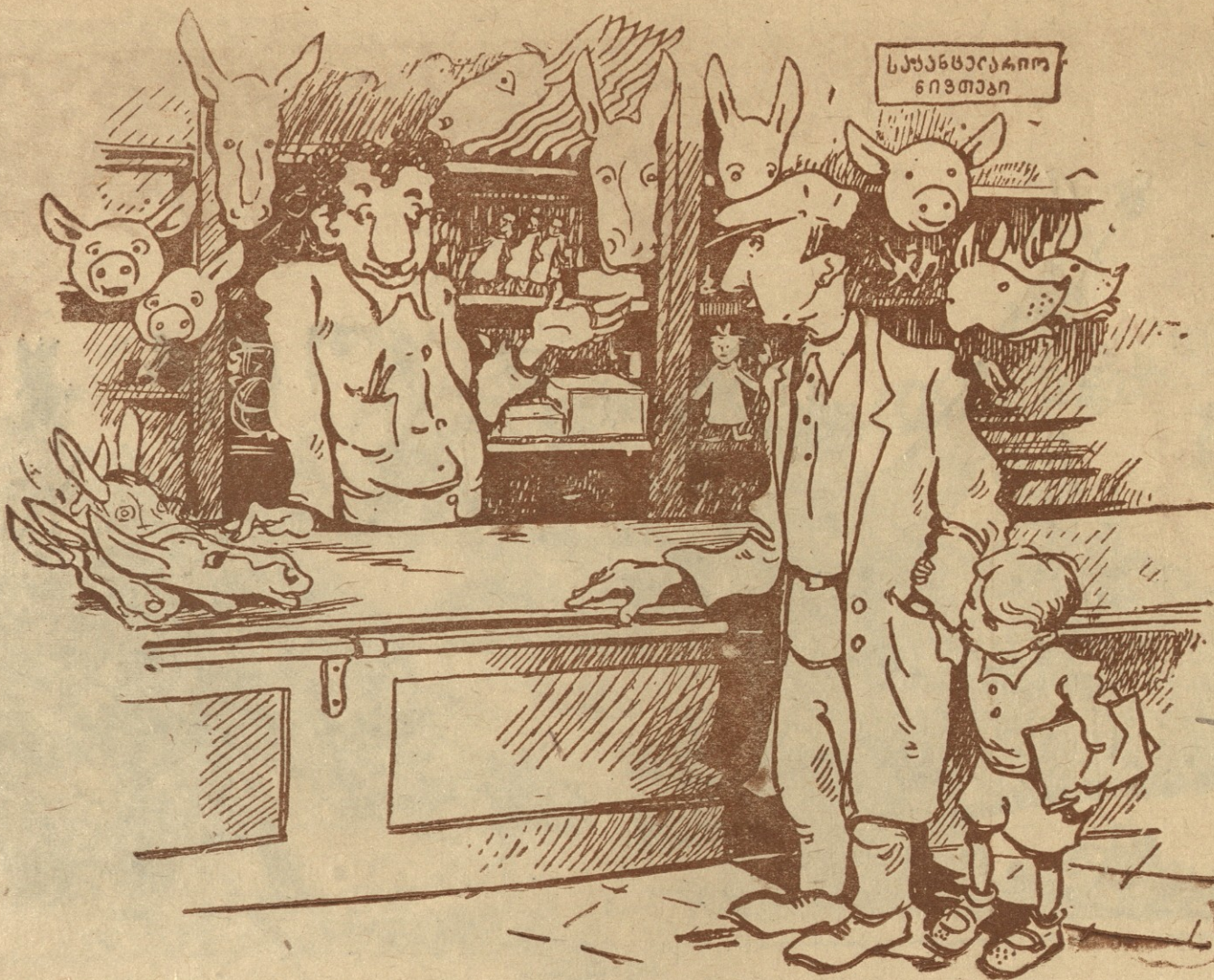
ფარსალანი

ბერის უკუღმართობა

ნახ. კ. ჩხეიძისა

ღვმით აღმუშვენივლი (შაპ. აბაზვე) — ამ კაცის საქმე მიკვირს! საქართველო დააქცია, მაგრამ ქართული სცენიდან და ეკრანიდან დღემდე არ ჩამოდის. მე — საქართველოს აღმუშენებელი მქვიან, მაგრამ დღემდე ღირსეული ვერაფერი აშენდა ჩემზე ვერც კინოში და ვერც თეატრში.

—მელანი გაქვთ? —აია. —კალმისტარი? —მაუ რა გაქვთ? —ძაღლის და ვირის თავები.

ლიანერი

გაგვანი-გროდიუხის ვაჟის ღიკაშოს ახ. ბიძინა გოგოძის

დიდად პატივცემულ ახ. ბიძინა!

თქვენი გულიწმინდი დამოკიდებულება თქვენდამი კრწმუნებული მგზავრებისადმი ცნობილია მთელი ჩვენი დედა-ძალა თბილისისათვის!

თქვენ, და მხოლოდ თქვენ უნაწავლეთ თბილისელ მოქალაქეს სიღრმე, თავაზიანობა და მოთმინება, წინააღმდეგ კოლხის თბილისელი მოქალაქე იმდენად ბათვითცნობიერებად არ იყო, როგორც ამჟამად არის თქვენის წყალობით. იგი ტრავმირებული თუ ტროლიუბუსში თითქმის მუდამ მოიძვრება ხუტავს, ნეკრილობა, ხშირად ჩხუბობდა კიდევ. ახლა კი იგივე მოქალაქე მისცემს რა კონდუქტორს მანეთიანს (და ზოგჯერ საშინელიანსაც) რჩება გუბუღივით მზვიდად, რადგან ღრმადაა დაკრწმუნებული, რომ კონდუქტორისაგან იგი სულეტი, ვერც ერთ კაპიკს ვერ მიიღებს.

ამას გარდა, წინათ, როცა თქვენდამი კრწმუნებული მგზავრი ტრავმის მოლოდინში ოკრიდვ წუთსა ჰკარგავდა, მაშინვე იწყებდა საყველესა და წყველეს თქვენი მისამართით. ესლა კი ხშირად მთელი საათობით ელოდებოდა, მაგრამ, იწყებდნენ მხოლოდ და მხოლოდ საკუთარი დაბადების დღეს, ლხმლავს მხოლოდ და მხოლოდ საკუთარ თავს, რომელსაც ჯერ კიდევ სრულიად უსაფუძვლოდ სჯობდა, რომ ტრავმატი გამოივლის, რომ არ შეიქლება ტროლიუბუსი გოგოძისადგოლოს არ გამოჩნდეს, რომ თქვენ, კვირვასო ბიძინა, თითქოს მეტი საქმე არ გქონდეთ და მხოლოდ იმას ფიქრობდით, რომ ვინმე აკრწმუნოს, ან მაიკოს სახსარეში არ დააბვიანდეს.

ახლა ამიღოთ გეოკი დიდი წარგება ტრავმატი-ტროლიუბუსების ექსპლუატაციის დარგში. ზოგბივით სულმოქალე ინტრიბანს ჰვინოთ, რომ თქვენ ხუტავს სამაგიეროდ აბრწმუნებთ არ უფვბით, თითქოს იმის გამო, რომ არ გსურთ თავი შეიფუხოთ. ჰიკივით, თქვენ ამას სჯადისაბით იმის გამო, რომ არ გსურთ შეაფუხოთ თვით მგზავრები.

კატომო, — იკითხავს აღნიშნული ინტრიბანი აი კატომო, ვუბასუხებთ ჩვენ: მსთვბათ, თქვენ, კვირვასო ბიძინა უნცდვით და გამოუფხით აბრწმუნებთ და მივცით მგზავრს ხუტავს მაგივრად. ახლა ვიკითხოთ — რა თავში იხლნს (თქვენთან გოგოძი) იგი ამ აბრწმუნებთ, მაშინ როდესაც ერთმა დგბკრთმა იცის თუ როდის მოახეჩხებს ის კვლავ ტრავმატი ან ტროლიუბუსით მგზავრებას. ახლა იანბარბით თუ რა დიდი წარგება სდვს თან აბრწმუნებთის წესის გაუქმება. კონდუქტორება სრული უსაქლვლობა აბით მგზავრისათვის მისაცემი ხუტავს ჯიბეში ჩაიღონ კულტურულად და კუთვნილებსაგებრ.

ყველაზე იმ ამბკიცვბს, კვირვასო ბიძინა, იმას რომ თქვენ ერთნადი გულიწმინდებით ეგყკობით როგორც კონდუქტორებს, ისევე თქვენდამი კრწმუნებულ თბილისელ მოქალაქეებს.

მაგრამ საყველესად თქვენ დღედად უხრადღება არ მიბიკვივბით იმ გაბამოებისათვის, თუ როგორ იჩაბკბიან ტროლიუბუსების კონდუქტორები — ტრავმის კონდუქტორებთან შედკბით.

ყველა იცის (გარდა თქვენდამი კრწმუნებულ ტრავმის მუშაკებისა, რომლებიც ფხბით სიარულს იჩაბვენ), რომ ტროლიუბუსში ბილეთი ღირს 50 კაპიკი, ხოლო ტრავმატი 20 კაპიკი. ამიკვბად ცხადია, რომ პიკვბულს თითო ბილეთზე რჩება სუბთა მოგება მხოლოდ 50 კაპიკი, მეორეს კი — 80 კაპიკი.

დავუფვბთ, რომ ტროლიუბუსისა დაჩაბკულბა კონდუქტორება გავყიდა დღეში 2,000 ბილეთი რა დარჩება მას სუბთა მოგება?.. დარჩება რაღაც 1000 მანეთი. ახლა იანბარბით რა დარჩება ტრავმის კონდუქტორს? დარჩება დაახლოვებბით 1800 მანეთი, რაც სავსებით აკმაყოფილებს მის მოკალულს თავმოყვბკიერებას და მოქალაქეობკივ სიამაყეს.

როგორც ხედავთ ტროლიუბუსების კონდუქტორები თვალსაჩინო უარალში არიან და ამიტომ ჩვენ სავსებით საბკრთიანად მიგბჩინბ მათი გულიწყკობა და საყველესი.

ჩვენ იმიღი გვბკვს, პატივცემულო ახ. ბიძინა, რომ ამ გაბამოებას თქვენ დროით მიბკვივბთ უხრადღებას და დააკმაყოფილებთ თქვენდამი კრწმუნებულ კონდუქტორების ულახულ თავმოყვბკიერებას და ჯიბეს.

რაც შეეხება მგზავრებს — მათთვის ნუ შეფუხდებით, თუ არ მოსწონთ — ფხბით იარონ.

პატივისცემით ნინაგი. აღნი სწორბა: ბენო, ლიანა

ნახევრი და...

კრიტიკის ისიღორე მამუკავალი ტან-ტან იქვე და ფიქრობდა: „ჩვენ პოეტს ბიძინა სარაულს თავის წყნარსაში სამართლიანად დაერქმევა „კრებული“, რადგან ის ფურცლებზე არ მართკ მშობლური, არამედ უცხოური, რუსული, ფრანგული და ირანული პოეტების მერეობებიც კი განწყობილი შეტახდებოდა. ამ ქალს ყველა შეიხვეტილი უკლდინარი და რეგენარი ზომ არ ჰქონია?“

ადგა, მავრიან მთუდა და წეროლ ასე დაიწყო: „შოტე ბიძინა სარაულს თავის წყნის სამსი გვერდის მანძილზე არ იშლის მშობლური და უცხოური პოეტების ლექსებთან ნაწერადლ მხატვრულ შედარებებსა და სხვების მითვისებას...“

კლამი შეჩერა და სიტყვა „ნაქრდალი“ მამინე წაშალა. იცოდა რა აღზარადი რეაქცია მის გამო. ამიტომ სიტყვა „ნაქრდალი“ ასე წაშალა, რომ არამც თუ სხვას, თვითონაც ვერ ამოეთიხა. ახლა „სახეების მითვისებას“ ამინებდა „სახეების მითვისების“ ნაცულად „სახეების მიბანა“ დასწერა და მამინე მიხვდა რა უშუალო და პრინციპული კრიტიკისიც იყო.

კლამი გაავლო. სასოწარკვეთილი და გაოგნებული იჯდა მაგისტრთან და დიქციონარს „ჩემს წეროლზე“ ხეყედა და მარტინისთან მიმუხვდა მალაბიასა: — მთავრობა ვერ-მთავრობს მინდას მიერ თქმული სიტყვები, ტყუილ გაყვარებას და თავი უნდასწავლოს. არა, არავის დაწინაურებას არ ეტყობება ჩვენი ქვეყნის ცხოვრების, მისი

კულტურის და მწერლობის მიმართ ორკოლონად და საკუთარ რწმენასთან მიტყვე მალაბიასა არა! — გადასწყობა ისიღორე მამუკავალმა წეროლში წაშლილი სიტყვები აღადგინა, ქალღიმი შეტყვა გახანა და აქით პოეტის სარაულს მერე სხვათაგან ნაქრდალი, ხოლო უბოთ სხვათაგან დღილი და ამოღებულ მხატვრული თქმულები, შედარებები და სახეები ჩასწერა. პლაკატების სამარცხებინო სტრიათი გადაიშალა.

წეროლის დასტამების შემდეგ, მართალი დღი აღზარადი და მითქმა-მითქმა ატყდა. პოეტის სარაული და წეროლში ქილდაკურული მისი მეგობრები ამირიხნენ, კრიტიკის მამუკავალს აღუჩანდნენ და მისი ლამინება-გინება დაიწყეს. ზოგიც მამუკავალის დანახვებე ჟურნის ერთ მხრიანდ მითრეზე გალაილა. თითოეუი შვიკი შეკრებოლს ბეჭეტი აქებდა და აქებებდა მეგობრობას ვეფოებდა იმის მიმართ, რომ ნაქრდალი და სარაულ ადამიანს! მათი „ნაქრდალი“ მამუკავალს და დაიწყო. სიმატრის ნაქრდალი, ამბი ნიკორეიციც ეკრებენ, მამუკავალს უბრუნებენ — მტერი.

ისიღორე მამუკავალი გულწრფელი და გულმუკაოილი მიიღოდა რუსოლეს პრინციპებს, „კრიტიკოსებმა პირველ წეროლ რაზ ჩაიგებეს!“, ფიქრობდა და უსწავლად, ქიანქიანად და ნიკორე წრდად მამუკავალი პირტფელებანი მეგობარი, ცნობილი კრიტიკოსი ნიკო ლლოტი დაინახა: გაყვარდა. ნიკო ლლოტი ლიტერატურულ ცხოვრების შეფუძელში და სხვადასხვა წერაგების ტროლეობა, ახალთახალი ამებების მთოდნე იყო და, დადინებით, „საქმე-

მევიოლინე

სას! ნაცულად „ნიკლესს“ ეძახდნენ. უბნითი წეროლს რას ეტყვისო, გათფიკი ისიღორე და ვეხ მისებ ალა. ლლოტიც შეტყობდა. უბნეზილ სიცილი დაიწყო. ხელში მოახვია და ისიღორე ხის პირველი მიოქვანა.

„შინ წეროლში წაფიქობა“, მოკლედ წაიბიძახა ნიკომ და შეფიქობებს თვალეში შემაკურად აღუცხიბნენ. ისიღორე მამუკავალს ეხე მიხვდა, რსაც დიქციონარს ნიკო: „თავისი წეროლის გამო ისიღორემ, ვი თუ დიხანს მალაბარასი და თვითონაც ილაპარაკოს!“ ამიტომ ისიღორემ იუქნა: „პირველი წეროლია!“ — ისეე მოკლედ მოსტყინოქმ. რატომაც შეუტყნა, საკეთილი წიხუხა და მერე ისეე გაიტყნა, ხელი მოხვი ისიღორემ, ზურგზე დასცვა და უბნითი მიოქვამეული და პირაქმეული კრებოლა თითოეუი აღსიღორე მამუკავალის დაწყებები წეროლსა. ნიკო კი შეუტყნა ასწავლად და სწორე ზახუ აყენებოლ, მამუკავალს გაუყვრიდა „კრებული“ იცოდა ნიკო ლლოტიც: „საქმეობლობა“ და აღიღობის მსაკეული წეროლის დასი. ნიკომაც იცოდა ისიღორეს აზრი მის შესახებ, ამიტომ ვერ მოიფიქრა და თავის გამართლობის მიხინი უბნითა. ჩვენი მიოქვამეული კრებოლა მამუკავალზეა განა მართო აღრესარი დავემდობრება და დავემტყნება. — მისი ნათესავ მეგობრები და პატისმეცელი ნაცინებებიც, ამ მხარე საქართველო ჯერ კიდევ აუღებელი ქვეყანაა შენ ხომ ლოკებინ ტელური ნოსტრელი დამბეჭეტი უბნითი სარაული პლაკატებია ამ, ჩანე რი მამუკავალს და განაწი ახლეს! ისიღორემ

მანბინიანი

იაკობი

მწიდათი მთუგო: „აიი ატყდა კიდეს!“ ნიკო იყვარა: „ჯერ ნახე ხარ! აქრე გაფიქრობო!“ აქრეო. ჩანე არ გაგნებ და გაფიქრობო! ისიღორემ ისე შეტყნა მიოქვანა: „არ მეშინია მე ის მაქვსებ, რომ ხელს წეროლში მარჯანმეოლის თატრეში მიბიძახა ერთი ამავარი შეტანა დაამტყნა!“ ცნობისმთავარი „ნიკლესს“ ყველი სტყვიდა: არა მოხდა, თუ მამ ხარ, ამამე. შენ რადაც უცხვარა იტყვი!“ — შეტყვეწა ნიკო, სიცილი ისიღორეს წაწელი მოიგოდა, ქიჩილი დაიწყო, თითქმის წინასწარ იცოდა, რომ ისიღორე სასაცილო და „სამარჯანმეოლის“ რამე იტყვოდა.

ისიღორემ დაიწყო: „მარჯანმეოლის თატრე მამინე ქეთასი ისე იყო. თატრეში რუსულტრეში სამოცი წლის მიხვტი, ტომით ჩვენი მევიოლინე მეშობდა, იგი ჯერ იტყვა მამუკავალს, რომლესაც საქართველოში ჩამოსვლი, მართალი ქალი შეტყნავს და საკეთილი გამართლებული. ღირის მამიცი არ ჩამოგერიხებოდა. ეს მეუბნებოდი, უწყინარი და ყველასათვის საყვარელი კაცო! იაკობ ლეკვი ყმებლობს და უსაქმეობას თუ თრქმე დაიწყება და იცავრება მკული ზრუჭული და ქიროული. იტყვიც ნიკორეოდა იცოდა და, რომ იტყვიდა, ამქვილი მართლაც ექვი ჰქონდა მიხარებოდა. მარჯანმეოლის თატრეში რეკეტილი მითიდდა. სარეკეტეოლ ვამბოდებოლი ამისისათვის მესიკოსიოლი ილესტრაცია ერთ ახალგაზრდა კომპოზიტორს დაწერა და არ, რეკეტეოლის დღის რეკეტეოლი წყარავს, ხოლო მიხვტი მევიოლი-

ნე იაკობ ლეკვი ღრდადარო ფეხზე დებდა. ცარიელ ყველს ამტერებდა და იქ არასებულ უხილავ ადამიანს სასოებით თავს უტარავს. წიღში მიხარია, საცილად მიხვტი იაკობ რეკეტეოლის ნაცვინევი მისულეო. ეს არ სჩვეოდა მას, განცხადებრებული დიდიფორი უხერხულესა: „აქრეო, მამიცი იტყვიც რომ არ მოგვლის, ჯიბი, მალეცინაოები ხომ არ მოგვლის, იტყვება, რომ დიქციონარს მიგვერევიოცლებოდა, რომ დიქციონარს მიგვერევიოცლებოდა, არა მოხდა, თუ მამ ხარ, ამამე. შენ რადაც უცხვარა იტყვი!“ — შეტყვეწა ნიკო, სიცილი ისიღორეს წაწელი მოიგოდა, ქიჩილი დაიწყო, თითქმის წინასწარ იცოდა, რომ ისიღორე სასაცილო და „სამარჯანმეოლის“ რამე იტყვოდა.

ისიღორემ დაიწყო: „მარჯანმეოლის თატრე მამინე ქეთასი ისე იყო. თატრეში რუსულტრეში სამოცი წლის მიხვტი, ტომით ჩვენი მევიოლინე მეშობდა, იგი ჯერ იტყვა მამუკავალს, რომლესაც საქართველოში ჩამოსვლი, მართალი ქალი შეტყნავს და საკეთილი გამართლებული. ღირის მამიცი არ ჩამოგერიხებოდა. ეს მეუბნებოდი, უწყინარი და ყველასათვის საყვარელი კაცო! იაკობ ლეკვი ყმებლობს და უსაქმეობას თუ თრქმე დაიწყება და იცავრება მკული ზრუჭული და ქიროული. იტყვიც ნიკორეოდა იცოდა და, რომ იტყვიდა, ამქვილი მართლაც ექვი ჰქონდა მიხარებოდა. მარჯანმეოლის თატრეში რეკეტილი მითიდდა. სარეკეტეოლ ვამბოდებოლი ამისისათვის მესიკოსიოლი ილესტრაცია ერთ ახალგაზრდა კომპოზიტორს დაწერა და არ, რეკეტეოლის დღის რეკეტეოლი წყარავს, ხოლო მიხვტი მევიოლი-

წამოქვანა ლეკვის ის კომპოზიტორები მოგვინა, რომელთაგან ასე უხინდისილი გადმოვიღე მისთვის ცნობილი და სათავგებუნეული მუსიკა და რომ იგი სწორედ იმ საკეთილ კომპოზიტორთა ანრეობებს უტარავდა თავს სასოებით, კოტე დაცხვარა, სიცილი დაიწყო და ეს უბნითა: „ამმეოდათ დაჯიბე მანე სკამზე და რაც გეკლებოდა ის გაყავთ; მიხვტილი დიდი ლეკვი მამე არა გეკნ და საიქვიოცი მოასწრებ იმ შენ საკეთილ კომპოზიტორებთან შეხველრას, თავის დატყვას და მათ თავყინისცემასო.“

„ნიკლესსა“ გულთანად მამაქალა გაიცენა, შენ მევიოლინე თახა მას შეტყურებოდა, ისიღორემ მკლავში ხელი გაბისილი, წყარავდა და ჩრებდა უბნითა: „აი, იმ ამბიის მსაკესი რამ მეორედება ზოგადიო ჩვენი პოეტების და შწეროლების წერის წყარებებს დროსა ზღადადა აუ გაფასდალ და განსვენებულ იქვე და უცხოური უსასიარულო აჩრებლები გვეცხადებოდა... და არა მართკ აუ გარდაცვლილ უსასიარულოსა...“

„დავწყვიტოლ რემომა, ეს რამ მოგავიკანას!“ — იყვარა ნიკო ლლოტიც, ისეე ქიჩილი დაიწყო და ისიღორეს ჰქვინა: „შენ! მევიოლინე იაკობი ხარ, ბიძინა სარაული — კომპოზიტორი — პლაკატორი, კოტი ვინაოა?“ „აჲ! შენ გამოიქვანა!“ — მთუგი ისიღორემ.

დავთეცილებო ნიკო წამით ჩაფიქრდა, ჩრალეს ვინებინი მისწავა, სახსრე დიდილი გაშორდა და ელანაყრავიციო ისიღორეს გაშორდა, ჩათა მარჯანმეოლის თატრეში მოხმარარი ამბავი ცის და ქვეყნისათვის ეგახნა.

ბაზარი...

ეს ჩვენთვის, ქალაქელებისათვის, ყველაფერია. ეს არის ჩვენი სოფელი, ჩვენი მამული, ჩვენი ვენახი, ყანა, ბაღი და ბაღია... სიტყვა „ბაზრის“ ხსენებაზე ჩვენს თვალწინ მყისვე გაიღვებენ ქარვასავით ყვითელი ყურძენი, ლოყებწითელა ვაშლები, ქათმები, ვარიები, ღორის მწვადები, რატომღაც ჩიხირთმა და ბოზბაშით სავესე მათლაფა.

მაგრამ ახლა, აი ამ წუთში, კიროვის ბაზრის ხსენებაზე სულ სხვა სურათი გვეხატება.

კვირა დღე იყო, ბაზარი რომ დავათვალიერეთ. საბაზრო კომიტეტთან ქალი შემოგვეგება. ეს იყო კარგა მოზრდილი გლობუსივით დარგვალბებული არსება, საკმარის სუფთად და ფაქიზად ჩაცმული (სულ არ ჰგავდა მისდამი რწმუნებულ ბაზარს).

პატარა საუბარი გვექონდა მასთან:

ჩვენ — რატომ გაქვთ ასეთი უსუფთაობა და უწესრიგობა?

ის — (სარკეში იცქირება) რას ამბობთ! სახეზე ხომ არაფერი მაცხია... (ტანისამოსზე იცქირება) მე ვერ ვამჩნევ უსუფთაობას!...

ჩვენ — არა, ბაზარზე მოგახსენებთ.

ის — ჰოო, ბაზარზე?... ეს მართალია, მაგრამ ხომ იცით, შეუგნებელი ხალხია.

ჩვენ — პროდუქტებს რომ მიწაზე ჰყრიან, ეს როგორ მოგწონთ?

ის — რას ამბობთ, ეგ რა მოსაწონია!

ჩვენ — სპეკულანტები რომ დაძრწიან ბაზარზე და საჭმელებს ჰყიდიან — ეს ხომ სასტიკად აკრძალულია?

ის — აკრძალულია მაშ!.. ამ ბაზარზე ძა-

ლიან შეუგნებელი სპეკულანტები გყავს, არ ასრულებენ ჩვენს დადგენილებებს... მე გადავსწყვიტე მოვიწვიო მათი კონფერენცია და განვუმარტო მათ, რომ...

ჩვენ — გირის მაგივრად აგურის ნატეხები ხომ დაუშვებელია!

ის — დაუშვებელი როგორ არ არის... მაგრამ, ამხანაგო, გთხოვთ ცოტა მოსცხოთ თქვენს ეურნალში აგურის ქარხნებს, ძალიან რბილ აგურებს უშვებენ... მალე იფუნება და ძალაუნებურად წონაში აკლდება.

ჩვენ — რას იტყვით მაგარი სასმელებით, ფარული ვაჭრობის შესახებ, ეს ხომ აკრძალულია!

ის — აკრძალული რომ არის სწორედ იმიტომ ვაჭრობენ ფარულად. ამაში ვერ გავამტყუნებთ.

ბაზრის უფროსმა ჩვენს დასანახად ჩამოუქროლა წვრილფეხა სპეკულანტებს, ზოგს წიხლი წამოჰკრა, ზოგს უჩქმიტა და ზედ დააყოლა — „აი მეხი კი დაგეცა.“

ჩვენ — ხედავთ ამ ვაჭარს თვითონ რომ ხალიჩაზე მოკალათებულა და პროდუქტები კი ნაგავში ჩაუყრია?

ის — როგორ ვერ ვხედავ, მაგრამ რა უნდა ველაპარაკო შეუგნებელს, შეაყარე ცერცვი კედელს, გაჩერდება?

ჩვენ — რა გააჩერებს!

ის — მეც მაგას არ ვამბობ? რა გააჩერებს...

და ჩვენც ქუდმოგლეჯილი გამოვარდით ბაზრიდან.

იქ რალა გაგვაჩერებდა!

უჩინ-მაჩინი

სურათები ნაგუჩიდან

სიმულანტები ყოფ. დეზერტირის ბაზარზე

ნახ. დონისა

— შეგვეწიეთ, ორიოდ ვაშლი, მსხალი და ლედვი გვიბოძეთ, მე კოჭლი ვარ, ეს კი ბრმაა...

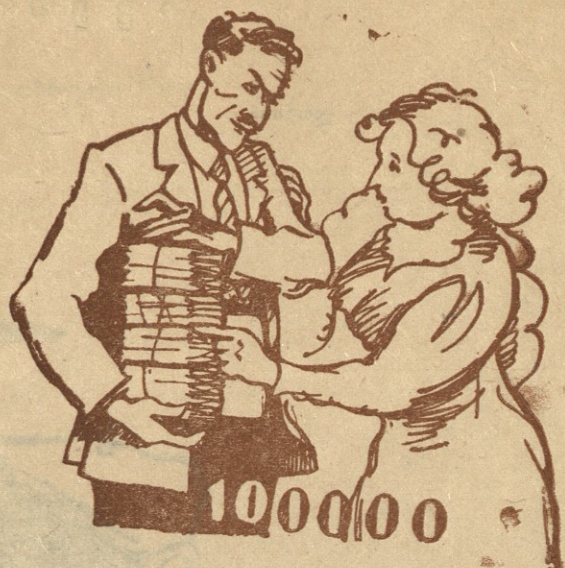
— შეგვეწიეთ, ორიოდ თავი ხახვი, ნიორი, კომბოსტო და კართოფილი გვიბოძეთ, მე კოჭლი ვარ, ეს კი ბრმაა...

— აბა აქვთ იაფად — კარგი ვაშლი, მსხალი, ლედვი, ხახვი, ნიორი.. პა, პა, პა!.. — ახალი მოტანილია!

სწორი ანგარიში

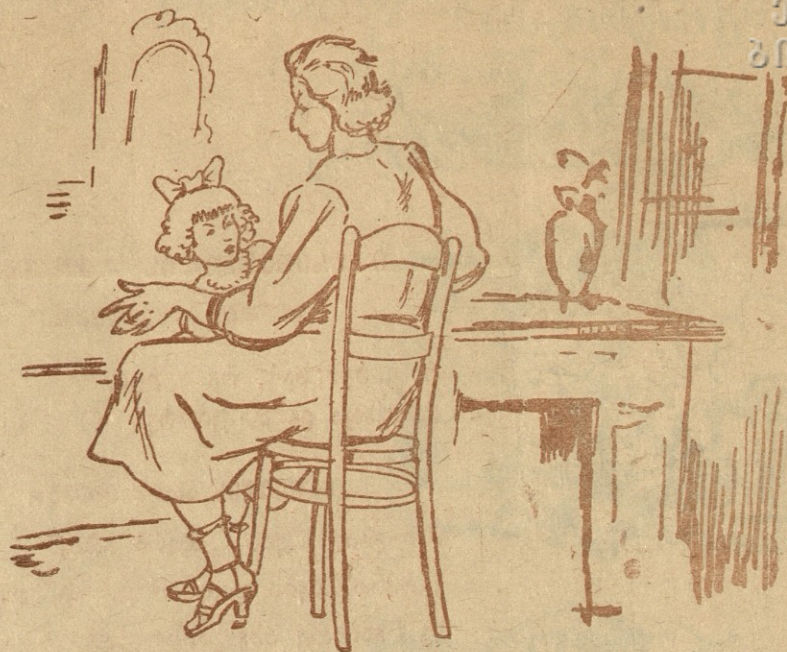
ბუხმალტერმა—ლადო ქურდაძემ 100.000 მანეთი „აითვისა“.

1. ცოლმა უთხრა—50.000-იც გვეყოფოდეთ.

პირდაპირ გავიშო

ნახ. ს.ნადარეიშვილისა

—დედილო, მამა რათ დააპატიმრეს?
 —ქეიფებში სახელმწიფო ფულს სჭამდაო, შვილო.
 —სტყუიან, მამაჩემი ქეიფში მხოლოდ მწვადებს და გოჭებს სჭამდა.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

2. — მუც სწორედ ავტო ვინაჯარიშე.—
 მიუგოთ ლადომ.—20.000 რევიზორს და-
 სჭირდება.

3. 30.000—კონტროლიორს.

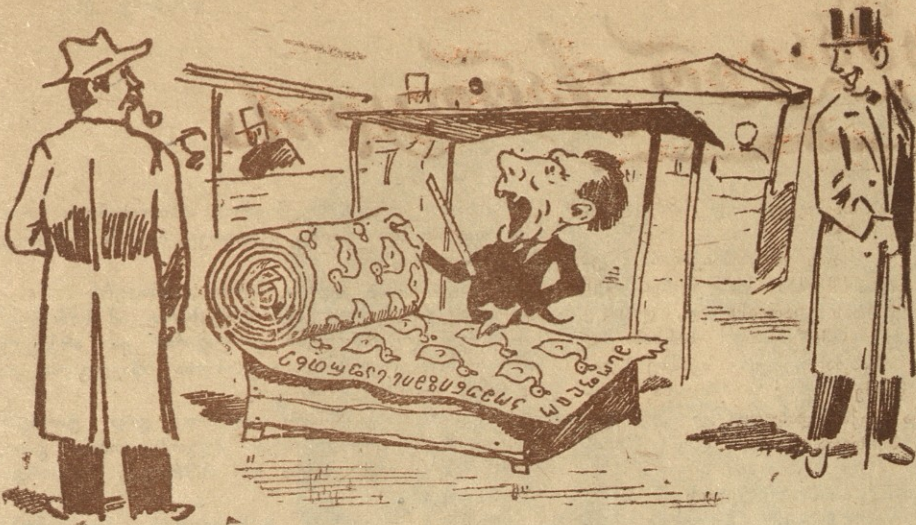

4. სოლო 50.000 ჩვენ შვეიცელით.

ნახ. ა. კანდელაკისა

ლავალი: რა განსხვავებაა, ჩვენსა და იმ წეროებს შორის?
 კატანი: მეტად არსებითი: ისინი სამშობლოში მიფრინავენ, სადაც მათ დაბრუნებას სიხარულით უცდიან, ჩვენ კი
 —სამშობლოდან მივფრინავთ, სადაც აღარავინ დაგვაბრუნებს.

ჩაწოლილი სტკონელი, რომელიც აღარ სადღესა

ჩემი მიმოხილვა

ჩემი მიმოხილვის ვაქეთებ. მსურს ზოგი რამის მხილება, თუ ჩვენმა მტერმა სად ნახა წაქცევა-წაფორბილება...

ჭადრა გენერალი ფონ შმაგე დღის ყავას შეემცოდო. რიდიც შინაგანი კმაყოფილების ფარული ღიმილი დასთამაშებ...

დასძინეთ ისიც, რომ ებრაელები ამ ოლქისა, მთლიანად დაეხვრიტენ, ხოლო რაც შეეხება კომუნისტებს...

კლავენ, მოჰკლავენ საწყალს, — თქვენ ჩვენი პოლკის უფროსი ბრძანდებით და უნდა იცოდეთ, რომ ჩვენ ალყაშემორტყმულნი ვართ...

სიზმარი ჯამბაჯურ ქართუკის

გათენებისას დაბრუნდა შინ ჯამბაჯურ ქართუკელი. იმ დღეს მცხეთაში იყო, გათხრებზე დაათვალიერა და დაბრუნებისას მეგობრებს ბინაზე კახურით სავსე ჩაის ჭიქებში გამოხატა ჩვენი ქვეყნის დიდებული წარსულით აღტაცება.

გონდაკარგული გაუხდელად მიწვა და მკვდარივით დაიძინა.

ძილში ზმანებამ ისევ მცხეთაში აიყვანა. სიზმარში ბაგნიტის აღმართზე აღიოდა. უცებ განწირულის ყვირილი შემოესმა.

— მიშველეთ! ჩემი ბრალი არ არის, მე არ მევალებოდა! — გაიძახა ჯამბაჯური უცნობი, რომელსაც ქორით მიათრევდა მრისხანე მიქელგაბრიელი.

ჯამბაჯურმა ნაბიჯს უჩქარა, არაფრის წვერზე ქლოშინით ავიდა და თვალწინ ასეთი სანახაობა გადაეშალა:

სასამართლოს ლოკაში ქრისტე ღმერთი იჯდა. მარცხნივ წმინდა ნინო უჯდა, მარჯვნივ — მირიან მეფე. შუაში ვრცელ მავიდას მოსამართლეები უსხდნენ. ყოვლისა წარუვალისა გამოძიებულნი, ძუელნი ღმერთნი მამათა ჩუენთანი გაცი და გაიმ. სვეტიცხოვლის და ჯვრის ამშენებელ ოსტატებს პროკურორის ფორმა ეცვათ და საბრალდებლო სიტყვის წარმოსათქმელად ემზადებოდნენ.

მიქელგაბრიელმა ხელშეკრული მცხეთის რაიონის სასამართლოს თავმჯდომარე ბრალდებულის სკამზე დასვა და თვითონ მანგილომარჯვებულნი ამოუდგა უკან.

წმინდა ნინომ ქრისტეს რაღაც უჩუჩა, ქრისტემ ბრალდებულს გადახედა და თავის ოდნავი დახრით, უსიტყვოდ რაღაცას დაეთანხმა.

— რაი არს ბრალი მისი? — იკითხა მოსამართლე ღმერთმა გაციმ.

სასამართლოს მდივანი ღმერთი გაიმი ფეხზე წამოდგა და მოახსენა:

— არა შეაკეთა სახურავი სვეტიცხოვლისანი, რომელსა სდის ღმერთი წვიმისანი.

ამ სიტყვებზე სვეტიცხოვლის ამშენებელმა ბრალით გულს ჩაიშალა და მუშტით დაემუქრა ბრალდებულს, ხოლო მირიან მეფეს თვალთაგან ცრემლი მოსწყდა და გრძელი წვერი ნერვიულად ჩაიბლუჯა თითებში.

— არა დახშა კარნი ჯვარისანი, რამეთუ იქცეს ტაძარი იგი წმინდაი საღვთად ცხენთა და რეშათა. ამ სიტყვებზე წმინდა ნინოს გული შეუფუხდა, მკერდზე არაფრის წყალსადენის მილი მიუშვეს და ღიძის დავიდარაბით გონს მოიყვანეს.

არაჩუქებულნი სიმაღლეზე, თიხის მილიდან მჭეფარე წყლის დანახვამ აღტაცებაში მოიყვანა ჯამბაჯური, მაგრამ მაშინვე შეშურდა თავისი წინაბრებისა, რადგან თბილისის ყველაზე დაბალ ქუჩაზე, მის სახლში იქამად მხოლოდ ღამდამობით დიოდა წყალი.

— ჩემი ბრალი არ არის! მე რა შუაში ვარ! — ყვიროდა ბრალდებული და სასოწარკვეთით აცეცებდა დაფთვებულ თვალებს.

— ყოველივე ეს სიძველეთა დაცვის კომიტეტის თავმჯდომარეს ევალებოდა.

— რაი არს კომიტეტი იგი და ვინ არს კაცი იგი შენგან მხილებულ? — იკითხა მოსამართლე.

— სიძველეთა დაცვის კომიტეტი არის მთავრობის მიერ სპეციალურად ისტორიულ ძეგლთა დაცვა-ცავად და მოსავლელად შექმნილი ორგანიზაცია, ხოლო მისი თავმჯდომარე არის ამხანაგი დავით ლომაძე.

სასამართლომ ერთი წუთით სხდომა შესწყვიტა და გვერდით ოთახში გავიდნენ სათათბიროდ. მცირე ხნის თათბირის შემდეგ სასამართლო ადგილზევე დაბრუნდა. მოსამართლეს ხელში სასწორი ეჭირა და აცხადებდა:

— ნებითა და კარნახითა სამართლიანისა ჩუენისა განგებისა სასწორად ვდეთ ერთგვრ ბრალი ამისა კაცისა, მცხეთის მოურავისა, ხოლო ცალკვრ ბრალი მის ლომისძისა, კომიტეტის თავმჯდომარისა და ეკრა უძლო სიმსუბუქემან ბრალისამან მცხეთის მოურავისა სიმძინესა დანაშაულისას კომიტეტის თავმჯდომარისასა. ვადგენთ: თავისუფალ ვყოთ ბრალისდებისაგან ჩუენისა მოურავი იგი, ხოლო სკამსა მისსა ბრალეულისასა დასმულ იქნას ლო-

მისე, კაცი წოდებული თავმჯდომარედ სიძველეთა სრულიად საქართველოსა.

კარი უცებ გაიღო. მცხეთის რაიონისკენ მჯდომარის სულმა ფრთა შესხა და მცხეთისკენ გაფრინდა, ხოლო იმე წამს კარებში დ. ლომაძე გამოჩნდა. ევროპულად გამოწყობილ სასამართლო შესახედავი ვაჟკაცი საბრალდებლო სკამზე დასვეს. ვინაიდან მძიმე საქმე ირჩეოდა, სასამართლომ დაადგინა საქმე დახურულად გარჩეულიყო, კარი მძიმედ მიიხურა და ჯამბაჯურ ქართუკი გარეთ დარჩა.

იმავ წუთს ჯამბაჯური არაფრის წყლის უბანზე აღმოჩნდა. იგი აღფრთოვანებული ათვალიერებდა პიტიახშების სამარხებს.

აბანოს ნანგრევებმა ჯამბაჯური აღტაცებაში მოიყვანა. იგი სავანებო შენობით გადაეხურათ. ჯამბაჯური ვაოცებულნი შეკუთრებდა ჩვენი წინაპრების მაღალი კულტურის ძეგლს და ოცნებით თბილისის ვერის აბანო ასხედებოდა: ოდესღაც არაფრის ამ აბანოს მსგავსად, ისიც ნორმალურად მუშაობდა, მის ქურაშიც გიგანტებდა ცეცხლი და ლითონის მილებში უხვად სჩქეფდა ცხელი წყალი.

ახლა ვერის აბანო მთელი კვირარობით დაკეტილი იყო, მისი ქურაც ამ აბანოს ქურასავით ჩამქრალიყო და ამ აბანოს მილთა მსგავსად აღარც მის მილებში ჰქუხდა წყალი (აღარც ცხელი, აღარც ცივი).

— მაშ რატომ არ ჩაითლება ვერის აბანო ისტორიულ ძეგლად? — ფიქრობდა ჯამბაჯური, რატომ ამ აბანოს მსგავსად არ უნდა გადახურონ ისიც საბანგებო შენობით?

ამ ფიქრებში იყო ჯამბაჯური, რომ კარი ჯახანით გაიღო და აბანოში ძეგბ პიტიახში შემოვიარდა.

ჯამბაჯურმა იცნო ძველი იბერიის კეთილშობილი ჩაინდი და ქუდი მოწიწებით მოუხადა.

ძეგბის მაშინვე აბანოებს ეცა, მილები მოსინჯა და წყალი რომ არ აღმოჩნდა, გაოცებით მიაჩერდა ჯამბაჯურს.

— თვრამეტი საუკუნე იქნება, რაც თქვენს აბანოში წყალი აღარ დის, დიდებული წინაპრო! — თავმდაბლად უთხრა ჯამბაჯურ ქართველმა.

— მაშ რა მეშველება ახლა სულ ერთი საათით, ისიც დედაჩემის ლოცვის ხათრით გამომიშვეს ჯოჯოხეთიდან, კაცი კუბრით და გენით ვიწვი და დასაბანი წყალი ვერ ვიშოვო?

— როგორ, თქვენ ჯოჯოხეთში?

— ჰო, ჯოჯოხეთში ვარ, მაშ რაც მე ბრძოლები გადამიხდია და ხალხი მიუღებია, დაუსჯელად შემჩრებოდა?... მტკვარში დავიბანდი, მაგრამ ცივი წყალი კუბრს ვერ მომპოვებდა. — პიტიახში დაფიქრდა, მერე უცებ ისევ ჯამბაჯურს მიუბრუნდა და ჰკითხა:

— თქვენ თბილისიდან ხართ არა?

— დიახ, დიდებული!

— თბილისში აბანოები ხომ მუშაობენ?

ჯამბაჯურს გაღმწელდა გადაჭრილი პასუხის გაცემა, მაგრამ მაინც თავი დაუქნია თანხმობის ნიშნად.

— მეცი პატივ და გამყევი, გზები გამოიცვამოდა და მარტო გამიჭირდება. ჯამბაჯურმა დიდ პატივად მიიღო სახელოვანი იბერიელის თანხლება და სიხარულით წარუძღვა თბილისისკენ. გზაზე გათხრების არაფრის უბნის უფროსი შემოხვდა.

— პატივცემულო მეცნიერო! თბილისადის თუ არა, ბაგნიტადის მაინც ვგათხოვე მანქანა. — შეხეხე-წა ჯამბაჯური.

— მანქანა სად გვყავს, ჩემო ჯამბაჯური!

— მაშ რა საშუალებით დადიხართ ამ სიშორეს?

— ჩვენ არქეოლოგები ვახლავართ და არქაული საშუალებით დავიარებთ. — უბასუხა სწავლულმა და საკუთარ ფეხებზე მიუთითა.

ჯამბაჯური სხვა დროს ალბათ დიდ ტირადას იტყოდა ექსპედიციის ასეთი მდგომარეობის გამო, მაგრამ ახლა ეჩქარებოდა და სწრაფად გაშორდა იქაურობას.

ნახევარ საათში უკვე რუსთაველის პროსპექტზე იყვნენ.

ვილაც ახოვან ჰაბუკს ლამაზი გოგონა მიჰყვებოდა და უკან გოგო-ბიჭების მთელი გუნდი მისდევდა.

— ვინ არის, ან ეს ხალხი რათ მისდევს? — ვაოცებით იკითხა პიტიახში.

— ეგ ჩვენი ოპერის მომღერალია, გვერდით ახლად შერთული ქალი, მეხუთე ცოლი მიჰყვება და ახალგაზრდობა იმიტომ მისდევს უკან, რომ ხადმე ძველი, აწ გამოვებული ცოლი თუ შემოხედო, დიდ სერის დაესწრებოდა. — მიუგო ჯამბაჯურმა.

ცოტა რომ გაიარეს ერთი სახლის წინ შეჩერდნენ, ფანჯრები დია იყო და სიმღერის ხმა გამოდიოდა:

ბებია მყავდი პოვარი, დამირჩა გაუთხოვარი.

მომდევნო სიტყვები ბუნებრივად გრძელდებოდა, მაგრამ როგორც კი მომღერლები სახიფათო სიტყვასთან მოვიდოდნენ, მაშინვე ოსტატურად შეცვლიდნენ მოსალოდნელ სიტყვას და იყო ერთი სიცილხარხარი.

პიტიახში მაშინვე მიხვდა თუ რა სიტყვა უნდა ყოფილიყო, რომელზეც იმ წუთში ყველა მომღერალი ფიქრობდა ქალი და ვაჟი და რომელსაც ასე დახელოვნებულად სცვლიდნენ მეორე ცენზურული სიტყვით.

— ვინ არიან? — იკითხა ძეგბმა.

— ინსტიტუტში ახლად ჩარიცხულები უნდა იყვნენ, ალბად პროტექტორების მალარიჩი აქვთ.

ძეგბს უცებ ნაცნობი ხმა მოესმა, ფანჯარაში შეინგდა და თვალს არ დაუჯერა: მისი ულამაზესი, ერთადერთი ასული — სერაფიტა როილს უჯდა და დარდიმანდად ვაპკოდა:

ბებია მყავდა პოვარი, დამირჩა გაუთხოვარი,

ფანჯარაში მტრელია...

— სერაფიტა ვაი ჩემს დანახვას, ვაი ჩემს გაგონებას! — შესძახა ძეგბ პიტიახში და სახე გაფითრდა.

— სერაფიტას აქ რა უნდა? — გაოცებო პკითხა ჯამბაჯურმა.

— იგი 21 წლის ახალგაზრდა მოკვდა და ამიტომ სამოთხეში მოხდა. — მიუგო ძეგბმა, მაგრამ უმაღვე ენა ჩაუვარდა.

სად იყო, სად არა, თავს დედის ლანდი დაადგა ძეგბს და ხელაპყრობილმა მიმართა: გესმის შენი ქალიშვილის? სერაფიტამ სწორედ ამ დროს ხელახლა წამოიწყო: ბებია მყავდა პოვარი! — ძეგბი სირცხვილისაგან ყურებამდის გაწითლდა და გულმოკლულმა დაიგმინა: „დედაჩემი პოვარი?! ეს რა გაიგონა ჩემმა ყურებმა!“ შეილიშვილზე გაჯავრებულმა ძეგბის დედამ თავისი აღმწვთება ისევ ძეგბს დააცხრო: წყეულნიც იყავ ასეთი შვილის გაზრდისათვის, ბების მწაენებელი შეილიშვილის გაზრდისათვის...

დედის აღრინდელი ლოცვა, რომლის წყალობითაც ძეგბი ერთი საათით გამოეშვათ ჯოჯოხეთიდან, დედისავე წყევლით იმ წუთსვე გაბათილდა და ძეგბ პიტიახში ისე სწრაფად მოიტაცეს ჯოჯოხეთისკენ ეშმაკებმა, რომ ჯამბაჯურთან გამოსაღმებაც ვეღარ მოასწრო...

ჯამბაჯურს წყალი მოსწყურდა და გაეღვიძა, დანით მთვარას ქურჭლების აესება დაიწყებოდა. ონაწიში წყალი აღარ დიოდა და მთელ დღეს უწყაოდ უნდა დარჩენილიყო, ეს უყო სიმთვარელე და ალბად უცნაური სიზმარიც ამაზე ახლა.

სურთ ააყვავონ თეატრი,
არ ვსთქვათ, ნათესი გადახმა.
პიესის ცვარიც არა სჩანს
სურამის ქედის გადაღმა.

ერთი გამოპყვა რკინიგზას,
გამოარღვია გვირაბი,
ლიხს გაღმოადგა მეორე
ამაღლდა როგორც უირაფი,

შესამე წვერში მოექცა
ატყორცილ აღვის კენწეროს, —

ტფილისის ცაზე, ეძებენ,
იქნებ იმედი ეწეროს.

სხვები თავს იკატუნებენ.
ცერზე დგებიან ცერითა,
ჯანი აქვთ გამოღეული
თვითვე პიესის წერითა —

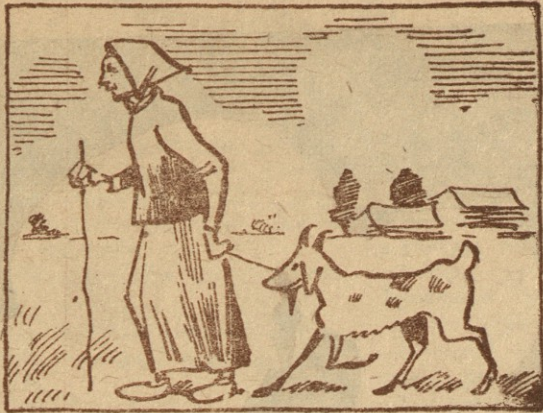
— ეს „ირმის ხევი“ — ამბობენ, —
შარშან რომ დავდგით ის არი
და „უამთა ბერის ასულიც“
სამოცდა სამი წლის არი.

ბახტრიონს ცხრაჯერ ნაყიდი
მანდ ერთი ხმალი ჰქილია —
წელს ბაყათარი მომკვდარა,
კახაბერს გაუყილია.

მაგრამ, ხელს იზას ვინ ახლებს
ამბობენ ზნე სკირს ავიო, —
ერთხელ ოპერის თეატრში
ერთს უკვე მოსკრა თავიო.

მინდორში, ბალახ-ბულახში...

სოფ. მათხოჯის (წულუკიძის რაიონი) კოლმეურნეობის თავმჯდომარე შალვა წიგვიძემ მინდორებში გახურებული მუშაობის დროს შაშხანით ჩიტებზე ნადირობდა. ამ „ნადირობის“ დროს ფრონტელის დედას თხა მოუკლა.

ერთი თხა შყავდა ბებიას ცქვიტი, მარდი და პატარა, მინდორში, ბალახ-ბულახში სამოვრად გამოატარა.

ნაქეიფარი შალიკო მღეროდა „შა ანბეგურას“, ყანაში წახვლის მაგიერ, თოფით დასდევდა ბედურას.

ესროლა „ჩიტი აფრინდა... ძირს თხა დაეცა გულალმა. ბებრის ცრემლი და თხის სისხლი იპყურა ბალახ-ბულახში,

შალიკო მოხუცს ამშვიდებს, ქვიფი გმართებს ბებია, თხა მოვკალ, შენ ხო! გადარჩი, გული რად შეგდონებია. ამ თხის ყაფრით ვილხინოთ, გამოვიტყნოთ ყბებია!

შეკარ-შეკარი ამბები

დიდი მაღლობა კომბსაც და რედაქტორსაც

ერთი პატარა ლექსია მოთავსებული გურჯაანის რაიონულ გაზეთ „მევენახეში“ (№ 30, 1944 წ.) იმის ავტორია არტემ ქურთიაშვილი. ჩვენს მაღლობა ვერ მივსვდით ამ ლექსის პოეტური ღირებულების მაგრამ მისმა მეტად გაბედულმა შინაარსმა და ქართულმა აშკარა საინებელში ჩავვაგდო.

„როგორ იბრძვი, რათ არ მწერავ
ბიკო ხეჭუჭთმიანო,
ეგ წერილი და ეგ მწერა
ჩემთვის დიდი მზეაო.
გადაფურცლავ შენს ტკბილ ლექსებს
ღამეც აღარ ვასვენებ,
შენი ფიქრით დანაკვესებს
მუდამ ნერწყვით ვასველებ...“

უდავოდ პოეტური გაფრენაა, თონდ ჩვენ, როგორც უბრალო მკითხველს, გვაოცებს ერთი რამ: ავტორი უსაყვედურებს ხეჭუჭთმიან ბიკს „რათ არ მწერავ წერილებსო“ და ეს მაშინ, როცა მას (ავტორს) უკვე ისეთი წერილი მიუღია, რომელსაც „დიდ მზესაც“ კი აღარებს... არა თუ უბრალო წერილი, არამედ ლექსებიც მიუღია და ამ ლექსებს „ღამეც აღარ ასვენებს და მუდამ ნერწყვით ასველებს...“ ესე იგი აფურთხებს! აგაშენოს ღმერთმა. დიდი მაღლობა პოეტ ქურთიაშვილს და გურჯაანის გაზეთ „მევენახეს“ რედაქტორს ამხ. მაჭავარიანს შემოაღნიშნული ხეჭუჭთმიანის სახელით.

„ფიქრთა დანაკვესების ნერწყვით დასველება“ უკანასკნელი სიტყვაა პოეზიისა, ხოლო რაც შეეხება სიტყვა „მწერავს“, ეს რომ ქართული არ არის, ამის შესახებ მოვლამარაკეთ გურჯაანის რომელიმე სკოლის მე-4 კლასის მოწაფეს.

„პატარა ფელეტონი“ და დიდი უფაფურობა

ამბროლაურის გაზეთ „კომუნარის“ № 33-ში მოთავსებულია ვინმე „მოკლინებულის“ პატარა ფელეტონი სათაურით „უპატრონო ეკლესიას ეშმაკები დეესიანო“. ამ „პატარა ფელეტონში“ (რომელიც იმდენად „პატარაა“, რომ გაზეთის თითქმის ნახევარი გვერდი უჭირავს — 150 სტრიქონი პეტიტით!) მეტად ბინძური ენითაა აღწერილი ადგილობრივ სასაღილოში არსებული უსუფთაობა.

ჩვენ დიდი ბოდიშის მოხდითაც კი ვერ ვკადრეთ ვერც ქურნალს და ვერც მკითხველს — მოგვეყვანა ამ „პატარა ფელეტონის“ ნაწყვეტი თუნდაც იმ ადგილიდან. სადაც აღწერილია თუ სასაღილოს მსახურმა ამაზრზენი მანიპულაციების შემდეგ როგორ ჰკრა ხელი მათლაფაში და გააქანა იგი პირისკენ.

კარგი იქნებოდა ამ მარგალიტის ავტორი „ფელეტონის დაბეჭდვამდე რედაქციას „გაქანებინა“ ამბროლაურიდან უკანვე, სადაც ალბად გაზეთი არც გამოდის.

ამასთანავე (ჩვენის აზრით) არც გაზეთ „კომუნარის“ პ/მგ. რედაქტორს აწყენდა „გაქანება“ მოკლეგადიან კურსებზე, სადაც მას შეასწავლიდნენ, რომ თუ კი ადგილობრივ სასაღილოში რაიმე უსუფთაობას აქვს ადგილი, ეს იმას როდი ნიშნავს, რომ გაზეთიც უნდა გააუსუფთაონ.

რა მოხდება 1000 წლის შემდეგ?

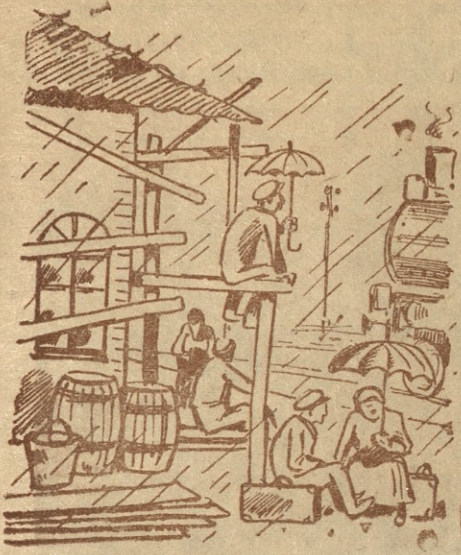
იციოთ თუ არა თქვენ, მკითხველნო, რა მოხდება ამ ქვეყანაზე, ვსთქვათ, 1000 წლის შემდეგ?

რა თქმა უნდა არ იციოთ.

აი ჩხოროწყუს რაიონული გაზეთის რედაქტორმა ამხ. ბ. ბებიაშვილმა კი იცის, თუ რა მოხდება 1000 წლის შემდეგ. ამხ. ბებიაშვილის გამოანგარიშებით ზუსტად 1000 წლის შემდეგ, ე. ი. 2945 წელს — „ცეკავშირის საბუხპალტრო კურსები უგამოცდით მიიღებენ ისეთ მოწაფეებს, რომლებიც 2944 წელს ფრიადზე დაამთავრებენ 7 კლასს“. (იხ. გაზ. „სტალინის დროში“, № 23, 1944 წ.).

რალა თქმა უნდა, 2944 წლის ფრიადოსნები ახლავდნენ დიდი აღფრთოვანებით დაფაცურდებიან, რათა ხელიდან არ გაუშვან ბედნიერი შემთხვევა და აუცილებლად ჩაირიცხონ აღნიშნულ საბუხპალტრო კურსებზე 2945 წლის 1-ლ სექტემბერს.

დიდი მაღლობა პ/მგ. რედაქტორს ამხ. ბ. ბებიაშვილს, ღმერთმა უშველოს, სწორედ თავის დროზე გაგვაფრთხილა!

კოპიტნარში დაიკვეხნენ

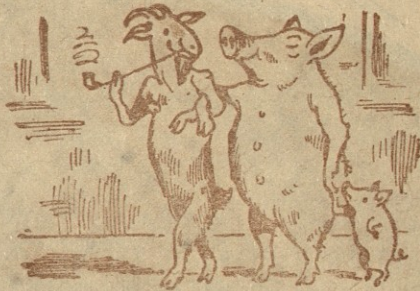
სამტრედიის სადგურიდან მოწერა მსურს ბარათისა: აქ რემონტი რომ დაიწყეს, დამდეგ იყო მკათათვისა, თუმც შასალა მოიტანეს, თუმც შეუდგნენ ვაგზლის რემონტს, მაგრამ, როცა დაამთავრონ კოპიტნარში დაიკვეხნენ!

— არ ვიცი როგორ მოვიტყე, ტრამვაით მიწა წავიდე, მაგრამ ქალაქის ფული არ მაქვს და ეს აბაზიანი როგორ შევკადრო კონდუქტორს?

სადგური თუ ფარმა

ეს ამბავი მართალია, არ გვგონოთ მონაჭორი, სადგურის წინ თავისუფლად დასეირნობს თხა და ღორი. ვაგზლის უფროსს ჩვენ ვფრჩხვლით: თუ გაუძლოს სადგურს ტერმა, უფულო მგზავრს ოთხფეხი სჯობს უსარგებლო სადგურს—ფერმა!

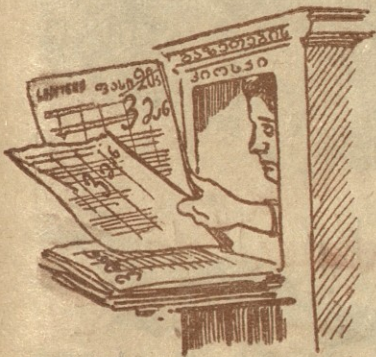

აბაზიანი—სამ მანეთად

იქვე, სადგურის კიოსკის თანახმოდ—მელი კ. ბუბლიკი აბაზიან გაზეთებს 3 მანეთად ჰყიდის.

„კულტურული“ ქალია, ფლობს კიოსკის გასაღებს, აბაზიან გაზეთებს 3 მანეთად ასაღებს. და რომ არ დაინახოთ ახლაც, თუ რას აკეთებს. მორცხე საიხე ვაფარებთ „გაძვირებულ“ გაზეთებს.

ქმელოლი

„დაჩაგრულის“ განცხადება

საოჯ. თქუილა

ახალი გამოსაწები

1. სხვისი „კორიდორისთვის“ მოწესება—რმა, თავისი სახლკარიც დატყარვა. (პიტლერი).
2. დიდია, მშვიდია, მათუფსე „შვიდია“, მეორე ჯგუფის—ინვალიდია. (ტროლეიბუსი).
3. კინდ შეგუსალი დაბლო, მაინც არ გავარდებ. (სავარცხლისებური ასანთი).
4. დაჟვარ წუალი, არ დაეტეო კვალი. (რძისა და ღვინის გამყიდველის საქმიანობა).
5. თუთიუში არ არის—სულ ერთსადა—იმავს კი იმეორებს. (ესტრადის მსახიობი).
6. რკინის ხარს ბაძბის კუდი აბია. (ტრამვაი და მისი რემონტი).

ახალი ანდაზები

1. კატას უთსრეს: „სტრენტოციდი წამალია“. — „აუთიანის გამგეს არ ვიცნობ და რა ვქნაო“!
2. სტუმარს სტუმარი სმუელდა, სასტუმროს გამგეს—ორიგენიო.
3. უსაქმო კაცი მანათს კოლმძალასიებში დაემუბნაო.
4. ექიმმა თავისი გამოწერილი წამალი დალია, „მშვიდობით ცოლო და შვილო“.
5. წულის გამყიდველმა სეროფის სრული ნორმა დაძისხა, ინსპექტორი ვეგანყო.
6. დამკრძალავ ბიუროს გამგეს გრძელი მკედარი სმუელდაო.

ნიანგკორებს!

მოგვანორეთ მასაღები ჩაიონების ყოუაახოვკაბიღან.

რედაქცია

ახალი საიღუმეო იარაღი

... ჩვენ შეგვიძინა ახალი იარაღის გამოგზავნა, მაგრამ მე არ ვიცი რა იარაღია ეს...
(გერმანელთა მე-50 არმიის კორპუსის გენერალ ვეგენერის სიტყვით)

... მოიმარაგეთ ჩვეულებრივი ჯოჯი და თეთრი ხელსახოცი, — აი სწორედ ეს არის ის საიდუმლო იარაღი, რომელიც შეგვენარჩუნებს ჩვენ სიცოცხლეს. (გერმანელ ოზერეფრეიტორ ჰენსელის სიტყვით)

ნახ. ლონია

გერმანული

— იმდენი ვეჩიხინეთ ჩვენს [ჯარისკაცებს] ახალი საიდუმლო იარაღის შესახებ, რომ ბოლოს თვითონაც მიაგნეს ამ იარაღს.

საკრეაქციო კოლაჟი: ი. გრიშაშვილი, კ. კალაძე, შჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკიი ჟურნალ „ნიკანგი“ რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 3-10-49

ბელმოწერილია დასაბეჭდათ 1944 წ. 21/X. ამბ. ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფიკის მინიჭატი „კომუნისტა“ ლენინის ქ. № 28. გამოც. № 53, შტკ. № 767, უდ 07575